

Sütő Csaba András

úsztat

Sütő Csaba András
(1979, Győr) költő,
szerkesztő, Lilla-díjas,
Nagybajcsón él

van, aki szembemegy az árral

áll a bal parton, szemben a folyóval, balra néz, gyorsul, beleszédül a forgásba, áramlásba, jobbra néz, lassul.

visszahőköl, torlódik a víztömeg az úszót megállítja a víz alá merülő botspicc, a damil megfeszül, az orsó kerregni kezd, csévéli, emeli a feje fölé, megsuhintja, érzi a kezéből elröppenő súlyt.

áll a bal parton, szemben a folyóval, balra néz, gyorsul, beleszédül a forgásba, áramlásba, jobbra néz, lassul.

van aki nem átall a folyónak fejjel nekimegy
ha betelt a pohár a nagy tömeg víz előtt
akárha falról similibda pattan

ősi ösztön húzza vissza.

fordul

a lépéseket számolod, átléped a járdatömbök közötti csíkokat. babonából vagy feledt szórakozásból, mindegy is. lábad nő, a beton összemegy, ez most nem hő-, embertágulás, a beton szűkül, a riasztó méretek emberi léptékbe mosódnak át, összemegy, mi óriási volt egykoron. másik évben, más évszakban, dekádokon ível át, ahogy a középre adott labdát hálóba bólintja, századot, ezredet vált, erre is születni kell.

hazafelé

otthon ültél, egész nap, hallgattad az esőt és a ház zajait. estére elállt, gyorsan száradt, elő-merészkedtél. elcsavarogtál, későn mentél haza. az ártérről előbb csak sejlett, azután látszott is a töltéskaréj felett a házak elnyúló kémény- és tetőkavalkádja, a pala- és cserépsorokkal, a bádoggal festett vagy mindszürke hengereivel, a fák, amik takarták, más fákba tűntek át, és a kerítések mentén felcsaholtak a vizslák és komondorok, lessziként suhantak a skótjuhászok, horpadtak és mocskot szedtek fel magukra a spánielek, hasukkal büntették a földet a kurtalábú tacsók.